

ת"פ 68435/05/18 - מדינת ישראל רשות המיסים נגד דוד אולטאן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 68435-05-18 מדינת ישראל נ' אולטאן

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
בעניין:	המאשימה:
	מדינת ישראל רשות המיסים באמצעות ב"כ
	עוה"ד חנה בן פורת
נגד	
הנאשם:	דוד אולטאן באמצעות ב"כ עוה"ד לירן זילברמן

גזר-דין

א. כתב-האישום:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום ובו **שלושה אישומים**, כדלקמן:

באישומים הראשון - שלישי, בשלוש עבירות של אי הגשת דוחות בניגוד לסעיפים 216 (4) בקשר עם 222 (א) לפקודת מס הכנסה, בכך שלא הגיש במועד לפקיד השומה את דוחות הכנסותיו לשנים 2014 - 2016, בעת שעסק כעצמאי בתחום הנגרות, בהקשר של הנתונים שפורטו בחלק הכללי.

באישום הרביעי, בעשר עבירות של אי תשלום מס שנוכה, לפי סעיף 219 לפקודה הנ"ל, בכך שמחודש פברואר 2013 עד מאי 2014 ניכה ממשכורות אשר שילם לעובדיו מס הכנסה בסך ₪ 44,699 מבלו שהעביר את סכום המס לפקיד השומה.

ב. מתחם ענישה:

הצדדים לא חלקו על מתחם הענישה שהוצע על-ידי המאשימה, כלומר שביחס לכל עבירה הוא מתחיל ממאסר מותנה עד 18 חודשי מאסר בפועל, 2 - 8 חודשי מאסר מותנים וקנס שבין ₪ 8,500 - ₪ 29,200 (עמוד 10 שורה 2 והלאה, עמוד 20 שורה 16).

אני מקבל את המתחם דלעיל, שכן הוא מעוגן בפסיקה הרווחת ואפנה בעניין זה לרע"פ 4323/14 **מולדובן נגד מדינת ישראל** (26.6.14) ובכל הקשור לקביעת המתחם ביחס לכל עבירה בנפרד אל רע"פ 253/19 **ריכטר נגד מדינת ישראל** עמוד 1

ישראל 20.1.19 פסקה 4).

ג. שיקולי ענישה:

העבירות שאותן ביצע הנאשם חמורות, משום שהן פוגעות בסדר התקין של גביית המס במדינת ישראל, בקופה הציבורית, בכלכלת המדינה ובערך השוויון בנטל המס.

אני מקבל את הטענה שאין לראות בעבירות אלו עבירות "טכניות", משום שתכליתן לקיים דיווח שוטף, מדויק ואמין המאפשר למדינה מעקב תדיר לשם גביית המס המהווה יסוד מסד לניהול כלכלת מדינה תקינה.

על כן, בהחלט יש להעניק משקל עונשי לאלמנט של הרתעת הרבים, שאם לא כן נמצא עצמו שומטים את הקרקע תחת כל משטר המס של מדינת ישראל.

לחובת הנאשם **עבר פלילי** רלוונטי הכולל הרשעה קודמת בגין **12 עבירות** של אי הגשת דוחות בניגוד לסעיף 117 א(6) לחוק מס ערך מוסף תשל"ו - 1975 (במ/1).

עיון בגזר-הדין נשוא ההרשעה דלעיל (במ/2) מלמד, כי בתאריך **12.9.2016** הנאשם נדון ל - 5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן מאסר מותנה בן 6 חודשים שהוגדר כך: "**לתקופה של 3 שנים משחרורו והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות מס מסוג עוון**".

שאלת תחולתו של המאסר המותנה הנ"ל עמדה במחלוקת: בהתאם לעמדת המאשימה זהו מאסר מותנה **חב הפעלה**, משום שמדובר אמנם בעבירות ביחס לדוחות מן השנים 2013 - 2016, אך מאחר ואלו עבירות נמשכות, שביחס אליהן לא קיים הנאשם את חובתו בדין, אף לאחר מתן גזר-הדין דלעיל, נשוא המאסר המותנה, אזי הופך המאסר המותנה להיות חב הפעלה בגין הפרת חובות אלו. בהתאם לעמדת הנאשם, המאסר המותנה אינו בר הפעלה ואינו חב הפעלה, משום שהמועד הקובע לקיום חובתו של הנאשם בגין הדוחות הללו הגיע בטרם ניתן גזר-הדין דלעיל.

בעניין זה עמדתי כעמדת המאשימה, מן הנימוקים הבאים:

ראשית, אבאר, כי המאסר המותנה ניתן בתאריך 12.9.2016 והוא חל **לפי נוסחו**, לתקופה בת 3 שנים **לאחר** סיום ריצוי עבודות השירות (רע"פ 8597/20 **אשקר נגד מדינת ישראל** 8.2.22). עיון במסמך ההודעה על סיום עבודות השירות (במ/3) מלמד, כי הנאשם סיים לרצות את חמשת חודשי עבודות השירות בתאריך **14.6.17**. כלומר, משך תקופת שלוש השנים שבהם תקף התנאי היא מתאריך 14.6.17 עד 14.6.20. **לאמור: כל עבירה שהנאשם ביצע בתוך תקופה זו תפעיל את התנאי**.

החובה החוקית הקיימת להגיש את הדוחות המדוברים קבועה בסעיף 132 לפקודת מס הכנסה, אשר קובעת כי יש למסור כל דוח לא יאוחר מיום 31 במאי בכל שנה. אכן, החובה הראשונית להגיש את דוחות השנים 2014 - 2016 קמה ביחס לכל דוח בחודש מאי של השנה העוקבת. לכאורה, מצב דברים זה אינו נכנס תחת תקופת התנאי, שכן החובה להגיש את הדוח של שנת 2016 מתגבשת בחודש מאי 2017, בטרם סיים הנאשם לרצות את חמשת חודשי עבודות השירות (14.6.17) ובטרם מתחילה תקופת התנאי את מרוצה.

ואולם, עוסקים אנו **בעבירות נמשכות**, שנולדות מיד עם חלוף המועד הקבוע בחוק להגיש את הדוחות, אם אלו לא הוגשו, אך הן ממשיכות להתקיים עד אשר מגיע האירוע העתידי, אשר מפסיק את התקיימותן והוא הגשת הדוחות ומילוי החובה שבדין.

אין חולק בין הצדדים, כי הנאשם הגיש את הדוחות נשוא האישומים הראשון - שלישי רק בשנת 2019 (עמוד 16 שורה 32 לטיעוני המאשימה) לאחר שתקופת התנאי החלה את מרוצה. כלומר, הוא מילא את חובתו באיחור באופן שהכניס את עצמו ואת העבירות הנמשכות אל תוך חיותה העתידית של תקופת התנאי ותחת כנפיה.

בית-המשפט העליון קבע שעבירות אלה אינן "רגעיות" או "חד פעמיות", אלא שהן עבירות נמשכות, המתגבשות בנקודת זמן שבהן צומחת החובה והן ממשיכות "לחיות", עד אשר בעל החובה ממלא אותה ומגיש את הדוחות. אפנה בעניין זה לרע"פ 122/82 **מרדכי עלפי נגד מדינת ישראל** (13.3.83): רע"פ 5906/12 **אברהם עזרא נגד מדינת ישראל** (9.9.12) ועוד.

פרופ' פלר בספרו "דיני עונשין" מגדיר עבירה נמשכת: "סוג של עבירה שמצריכה לשם השלמתה התחילית, התמדה משך זמן מסוים ברכיב ההתנהגותי בו היא מותנית, וכל התמדה נוספת בו, דוחה, עד להפסקתו, את ההשלמה הסופית של העבירה, כעבירה אחת ויחידה מאז תחילתה. והכל כאשר התמדה כאמור היא מעניינו של הטבע האובייקטיבי של הרכיב ההתנהגותי של היסוד העובדתי שבעבירה".

בעבירות אלו, אמנם הרכיב ההתנהגותי הוא רגעי, הוא מתגבש בנקודת זמן נתונה - רגע לפני נעדרת עבירה ורגע אחרי קיימת עבירה - אך יש מקרים יוצאי דופן, אשר בהם העבירה נולדת בנקודת זמן מוגדרת וממשיכה "לחיות" את חייה, עד אשר מגיע בעתיד אירוע כלשהו אשר "ממית" אותה. במהלך אותם "חיים", צוברת העבירה נפח והיקף, ככל שאורך הזמן, אך היא עדיין אינה מאבדת את צביונה כעבירה אחת המכילה רכיב התנהגותי בודד.

על כן, מאחר והדוחות של השנים 2014 - 2016 הוגשו רק בתאריך **30.6.19** ומדובר בשלושה דוחות שונים, כלומר שלוש עבירות שונות ונפרדות, **ומועד הגשתם היה לאחר שהמאסר המותנה החל את פעולתו (14.6.17)**, מסקנתנו היא כי המאסר המותנה הינו **חב הפעלה** ובכך אני מקבל את עמדת המאשימה בעניין זה.

הנה כי כן, הנאשם לא הגיש את דוחות השנים 2014 - 2016, אלא באמצע שנת 2019 וזהו מחדל נמשך, המחייב להטיל עליו **ענישה בעלת משקל**.

כתב-האישום הוגש בחודש מאי 2018, ויש להניח כי היה זה לאחר שהנאשם פגש את רשויות האכיפה. מאז, נמסרו לנאשם הזדמנויות להסיר את המחדל נשוא האישומים ראשון - שלישי, אך הוא עשה כן רק בתאריך דלעיל.

יתרה מכך, ביחס לאישום הרביעי, הדן במחדל בסך ₪ 44,699 הרי שהוא לא הוסר עד היום.

קיים קו מבחין בין מקרה שבו הוסר המחדל והגזל לרשויות המס הושב, ובין מקרה שבו אדם מתחרט במלל פה בלבד מבלי שעשה דבר להשבת הכספים שאותם גזר מקופת המדינה.

במקרה העומד בפניי, הלכה למעשה, שלשל הנאשם ₪ 44,699 לכיסו ולא השיב למדינה.

הנאשם טען, כי לא הייתה בידיו ברירה, משום שבחודש **אפריל 2018** ניתן נגדו צו כינוס (במ/4) (אין לדעת האם רשות המסים היא אחת מן הנושים בקופת הכינוס) ולפיכך הוא לא יכול היה לשלם לרשות המסים את הגזל, משום שיהיה בכך "העדפת נושים אסורה". ואולם, עד מועד זה לא עשה הנאשם דבר, וגם לאחריו לא הוכח כי הנאשם פנה אל רשות המסים בבקשה להשיב את הגזלה והיא סירבה לקבל ממנו את הכספים. כלומר, מבחינת הנאשם הוא לא טרח ועשה דבר להשבת הגזלה.

על כן אני סבור, כי אין בפניי הסרת מחדל במועד (אישומים ראשון - שלישי) ואין בפניי הסרת מחדל כלל (אישום רביעי) באופן שיכול לשמש נימוק לבקשת הנאשם שלא להפעיל את המאסר המותנה - מה גם שקבעתי כי מדובר במאסר מותנה חב הפעלה.

שקלתי את יתרת השיקולים שנטענו, ובכללם שהנאשם עובד לפרנסתו, שאם יבצע עבודות שירות יפגע מטה לחמו וכיו"ב, אך אלו הם טיעונים היפים לרוב רובם של נאשמים בתיקים דומים (כולם אנשי עבודה המפרנסים את משפחותיהם), ואם בית-המשפט יכיר בטענה שכזו תפגע כל מערכת המס במדינה. אכן, תמיד מדובר בנאשמים אשר לא מלאו את חובתם משום קשיים כלכליים כאלה ואחרים ואין לנאשם זה כל ייחוד שיכול להחריגו בדן.

על כן, במכלול השיקולים אני סבור, כי עמדתה העונשית של המאשימה, שלפיה יש להטיל על הנאשם חודשיים מאסר, להפעיל את ששת חודשי המאסר המותנה חבי הפעלה, בחופף, כך שהנאשם ירצה שישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות היא עמדה עונשית הגונה ביותר ואני מאמצה.

ד. תוצאה:

לאור על האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר.

ב. אני מורה על הפעלת 6 חודשי המאסר המותנים חבי ההפעלה, שהוטלו על הנאשם במסגרת ת"פ 39261-03-14 שלום תל-אביב (במ/2) בחופף לעונש המאסר בפועל.

ג. סה"כ ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, לפי חוות דעת הממונה על עבודות השירות, ולשם כך יתייצב בתאריך 24.4.22 בשעה 09:00 במפקדת הממונה מחוז מרכז. עותק לממונה על עבודות השירות.

עותק לממונה על עבודות השירות.

ד. 3 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע, או כל עבירת מס מסוג עוון.

ה. קנס בן 3,000 ₪ או 30 ימים מאסר תמורתו והקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים, הראשון בתאריך 1.7.22 והנותרים בכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

נוכח תוצאת גזר-הדין, איני קובע כל ערובה להתייצבות לריצוי העונש.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

התיק סגור.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, במעמד הצדדים.